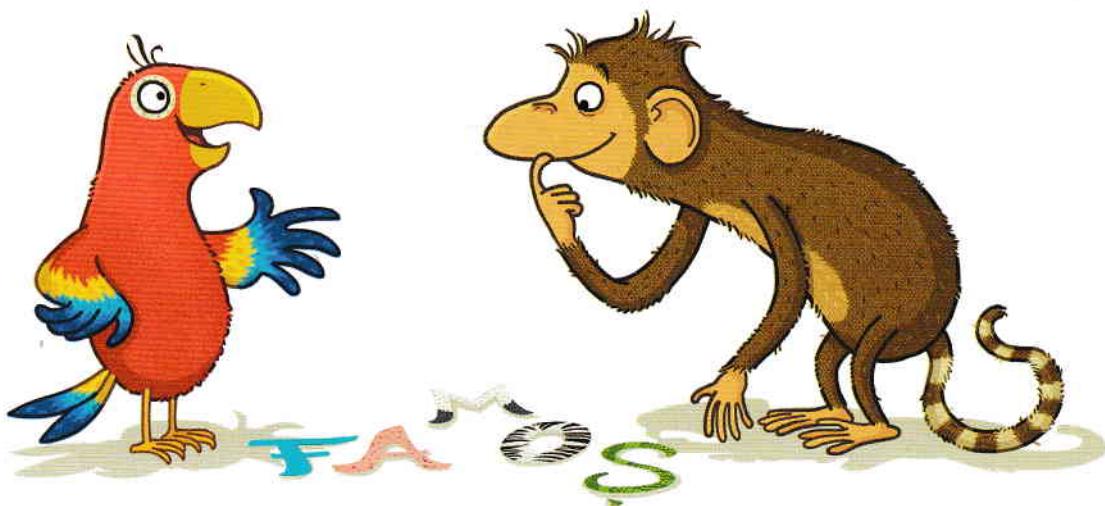

Ursula Poznanski
Sabine Büchner

JUNGLA LITERELOR

Traducere de Marilena Iovu

Cu un vuiet prelung, în junglă se dezlănțui
o furtună. Era atât de puternică, încât
vântul îndoia copacii până la pământ.

Într-unul dintre acești copaci – unul foarte înalt – trăia o
maimuțică. Trăia acolo de când se știa, însă o asemenea
furtună nu mai văzuse nicicând. Prin fața ochilor ei zburau
tot felul de lucruri ciudate, mari și mici, pătrate și rotunde.

Curând după aceea, mai zbură ceva prin apropiere:
arăta ca o minge cronicătoare de pene
roșii, galbene și albastre

– Vino lângă mine, aici e liniște și ești în siguranță, strigă Maimuța, fiindcă îl recunoscuse pe Papagal, vecinul ei, care locuia la câțiva copaci distanță.

Papagalul începu să dea cât putea de repede din cripile lui roșii, galbene și albastre și, în cele din urmă, reuși să ajungă până la copacul Maimuței.

– Mulțumesc, croncăni Papagalul, mi-era teamă că voi ajunge în Patagonia.

După două ore, furtuna se potoli. Maimuța privi în jurul ei. Ce harababură! De crengile copacilor atârnau fructe ciudate. Nu mai văzuse astfel de fructe până atunci.

– Astea nu sunt fructe, croncăni Papagalul roșu, galben și albastru. Sunt litere.

– Pot să le păstrez? îl întrebă Maimuța.

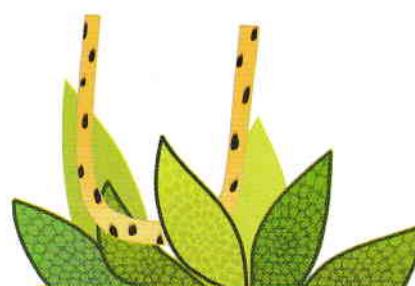
– Nu prea cred, răsunse Papagalul. Dar, în primul rând, spune-mi ce animal ești.

– Sunt o maimuță, zise Maimuța.

– Bine, spuse Papagalul. Tu ai toate literele.

De acestea – arătă el spre literele care atârnau de crengile copacilor – nu ai nevoie. Probabil că aparțin altor animale.

– Înțeleg, zise Maimuța. Atunci o să le adun pe toate, ca să nu se piardă.

Zis și făcut; Maimuța urcă și coborî pe crengile copacului până când adună toate literele și le înșirui ordonat pe coada ei.

– Bravo, o lăudă Papagalul roșu, galben și albastru. Acum hai să facem o plimbare.

Cei doi nu se plimbă prea departe. Ajunseră la un luminiș în care un animal mare și cafeniu cu coarne rotunjite se uita în jur dezorientat, ca și cum n-ar fi fost prea sigur ce se petrece cu el. Din când în când, culegea din copaci frunze pe care apoi le mesteca șovăielnic.

– Privește, strigă Papagalul, se pare că acestui animal îi lipsește ceva.